

Upravni sud u Rijeci

UDK 351.94(497.5Rijeka)(094.8

DRUGO UPRAVNO POSTUPANJE, čl. 42., 129., 131. i 156. Zakona o općem upravnom postupku, ZUP, NN 47/09

Tužitelj G. R. d.o.o. iz R. rješenjem Grada R., Odjela gradske uprave za komunalni sustav od 21. veljače 2011., donesenim u ponovnom postupku, utvrđena je obveza za plaćanje spomeničke rente za 2010. za obavljanje gospodarske djelatnosti usluge parkiranja, u poslovnom prostoru na području kulturno-povijesne cjeline u R., korisne površine 9.869,00 m³, u iznosu od 354.960,00 kuna. Protiv tog rješenja tužitelj je podnio žalbu, koju je tuženik odbio drugostupanjskim rješenjem od 15. srpnja 2011.

Tužitelj je zatražio da tuženik po službenoj dužnosti poništi to drugostupanjsko rješenje, a tuženik je 9. studenoga 2011. obavijestio tužitelja o razlozima neprihvatanja njegova prijedloga za poništavanje navedenoga rješenja. Protiv te obavijesti tužitelj je podnio prigovor, pozivom na odredbu čl. 156. ZUP-a. Tuženik je odbacio prigovor kao nedopušten.

Tužitelj tvrdi da tuženik pogrešno smatra da se prigovor protiv drugog oblika postupanja iz čl. 156. ne može izjaviti protiv predmetne obavijesti. U podnesku od 8. ožujka 2012. tužitelj dodatno ističe da je odredbama čl. 12. i 156. očito namijenjena široka primjena, i to na sve slučajeve za koje se ne predviđa druga pravna zaštita. Tužitelj upućuje i na odredbu čl. 42. ZUP-a za koju smatra da pokazuje stav zakonodavca da obavijest predstavlja postupanje javnopravnog tijela protiv kojeg je dopušten prigovor.

Sporna je postupovna primjena odredba ZUP-a koje se odnose na dopustivost prigovora protiv obavijesti povodom prijedloga kojim stranka traži da javnopravno tijelo poništi drugostupanjsko rješenje primjenom izvanrednoga pravnoga lijeka poništavanja i ukidanja nezakonitog rješenja.

Kako u predmetnom slučaju nije riječ o rješenju kojim bi stranka stekla neko pravo, primjenjuju se odredbe čl. 129/1. i čl. 131. ZUP-a.

Tužbeni zahtjev je neosnovan. Prema ocjeni Suda, odluka tuženika da po službenoj dužnosti ne pokrene postupak po izvanrednom pravnom lijeku iz čl. 129. i 131. ZUP-a po svojim bitnim obilježjima ne predstavlja drugo postupanje u smislu odredbe čl. 156. ZUP-a zbog toga što se drugim postupanjem iz tog članka ne može smatrati odlučivanje javnopravnog tijela u užem smislu (donošenje odluke o pokretanju postupka, o njegovu ishodu i sl.).

Svrha zaštite koju pruža odredba čl. 156. proteže se na različite radnje koje poduzima ili propušta poduzeti javnopravno tijelo kojima se sprečava ili ograničava ostvarivanje nekog prava stranke. Pravo podnošenja prijedloga iz čl. 131/3. ZUP-a ne podrazumijeva i subjektivno pravo stranke na osporavanje odluke nadležnog tijela o nepokretanju postupka po službenoj dužnosti.

Tužitelj pogrešno smatra da normiranje prigovora protiv obavijesti iz čl. 42. ZUP-a samo po sebi implicira dopuštenost prigovora na svaku obavijest koju javnopravno tijelo dostavlja stranci. Također, prijedlog stranke iz čl. 131/3. ZUP-a nema obilježja predstavke ili obavijesti kojom se inicira pokretanje postupka po službenoj dužnosti.

S druge strane, tuženik pogrešno smatra da nepostojanje izričite odredbe o pravu na prigovor na obavijest iz čl. 131/3. ZUP-a samo po sebi isključuje mogućnost primjene odredbe čl. 156. ZUP-a, već je bilo potrebno utvrditi jesu li, neovisno o nepostojanju izričite odredbe o pravu na prigovor na obavijest iz čl. 131/3. ZUP-a, ispunjene sve pretpostavke za primjenu čl. 156. ZUP-a. Pritom je Sud utvrdio da nije ispunjena pretpostavka postojanja drugog postupanja iz čl. 156. ZUP-a. Također, tuženik pogrešno smatra da se pokretanjem postupka po izvanrednim pravnim lijekovima nastavlja prijašnji upravni postupak, jer je prijašnji postupak okončan donošenjem konačnog rješenja. Odluka tuženika da ne prihvati prijedlog za poništenje rješenja ne čini drugo postupanje u smislu odredbe čl. 156. ZUP-a pa nije bilo mjesta primjeni te odredbe.

Tuženikova odluka zasnovana je na zakonu, ali djelomice zbog drugih razloga od onih navedenih u odluci.

Presuda od 20. ožujka 2012.

POSTUPANJE S NEZAKONITO IZGRAĐENIM ZGRADAMA,

čl. 6., 7. i 31. Zakona o postupanju s nezakonito izgrađenim zgradama, ZPNIZ, NN 90/11; čl. 209. Zakona o prostornom uređenju i gradnji, ZPUG, NN 76/07, 38/09, 55/11

Rješenjem Ministarstva zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva, Uprave za inspekcijske poslove, Odjela inspekcijskog nadzora, Područne jedinice u P., za područje I. ž. od 22. kolovoza 2011. naređeno je tužitelju da u roku od 15 dana od dana zaprimanja rješenja ukloni zidanu garažu, zidano otvoreno ognjište i nadstrešnicu, sve izgrađeno bez pravomoćnog rješenja o uvjetima građenja, građevinske dozvole, odnosno bez potvrđenog glavnog projekta, na k. č. 2623/11, k. o. K.

Protiv navedenog prvostupanjskog rješenja od 22. kolovoza 2011. tužitelj je podnio žalbu, koja je rješenjem istog Ministarstva od 25. listopada 2011. odbijena kao neosnovana.

Tužitelj osporava zakonitost tuženikove odluke (rješenja od 25. listopada 2011.) tvrdeći da je materijalno pravo pogrešno primijenjeno te da se nije vodilo računa o odredbama čl. 6., 7. i 31. ZPNIZ koji predviđa mogućnost »ozakonjenja« nezakonito izgrađenih zgrada donošenjem rješenja o izvedenom stanju.

Zahtjev nije osnovan.

Nesporno je utvrđeno da su objekti navedeni u točki I. izreke rješenja od 22. kolovoza 2011. (zidana garaža, zidano otvoreno ognjište i nadstrešnica) izgrađeni bez pravomoćnog rješenja o uvjetima građenja, građevinske dozvole odnosno bez potvrđenog glavnog projekta.

Nisu osnovani navodi tužitelja da nisu primijenjene odredbe čl. 6., 7., 31. ZPNIZ, budući da se navedene odredbe ne odnose na zakonitost i pravilnost inspekcijskog rješenja (od 22. kolovoza 2011., a time i rješenja od 25. listopada 2011.) o čemu se rješava u ovom sporu, već samo na postupak njegovog izvršenja.

Neosnovanim se pokazuje i navod tužitelja o utvrđivanju roka za postupanje po rješenju od 22. kolovoza 2011., jer je i prema shvaćanju ovoga Suda riječ o primjerenom roku, a pozivanje tužitelja na rok za uklanjanje prema ZPNIZ je irelevantan budući da pobijano rješenje nije doneseno temeljem tog zakona, već na temelju ZPUG.

Nisu osnovani ni navodi da su povrijeđene odredbe čl. 5., 6. i 79/2 ZUP-a jer, upravo suprotno navedenom, u osporenom upravnom aktu pravilno je primijenjeno materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme donošenja prvostupanjskog rješenja od 22. kolovoza 2011. (ZPUG).

Presuda od 23. veljače 2012.

**PONIŠTENJE NATJEČAJA ZA PRIJAM U SLUŽBU
NA NEODREĐENO VRIJEME; ZAKON O
SLUŽBENICIMA I NAMJEŠTENICIMA JE *LEX
SPECIALIS* U ODNOSU PREMA ZAKONU O
POSREDOVANJU PRI ZAPOŠLJAVANJU I PRAVIMA
ZA VRIJEME NEZAPOSLENOSTI,
čl. 17., 19., 20., 24. Zakona o službenicima i
namještenicima u lokalnoj i područnoj (regionalnoj)
samoupravi, ZLSN, NN 86/08, 61/11; čl. 32. Zakona
o posredovanju pri zapošljavanju i pravima za vrijeme
nezaposlenosti, ZP, NN 80/08, 121/10**

Tužiteljica je podnijela žalbu na rješenje o prijmu u službu na neodređeno vrijeme od 17. studenoga 2011. kojim je utvrđeno da se na temelju natječaja za prijam višeg upravnog referenta na neodređeno vrijeme objavljenog u NN 113/11 prima M. M., diplomirana pravica iz K.

Protiv rješenja tuženika od 2. prosinca 2011. tužiteljica je podnijela tužbu koja je kod ovoga Suda zaprimljena 17. siječnja 2012. U tužbi tužiteljica osporava i pojedinačnu odluku tuženika od 2. prosinca 2011., ali i pojedinačnu odluku pročelnika Jedinog upravnog odjela Općine G. S. od 17. studenoga 2011.

Sporno je jesu li se prilikom raspisivanja i provedbe natječaja kao i u donošenju rješenja o prijmu u službu na neodređeno vrijeme M. M. (ovdje zainteresirane osobe) na radno mjesto višeg upravnog referenta poštovale odredbe Zakona te ako nisu, je li to razlog za poništenje osporenih rješenja.

Tužiteljica se žalila na nepoštovanje odredbe čl. 17. ZP jer se u njemu navodi da se natječaj obvezno objavljuje u NN, a može se objaviti i u dnevnom i u tjednom tisku, čime se podrazumijeva obvezna objava natječaja u službenom glasilu Republike Hrvatske, kao što je to i u konkretnom

predmetu bilo učinjeno, dok je odredbom čl. 29. ZP propisano da se osobe u službu na određeno vrijeme primaju putem oglasa koji se obvezno objavljuje preko nadležne službe za zapošljavanje. Sud je utvrdio da to u konkretnom predmetu nije slučaj jer je riječ o zapošljavanju na *neodređeno* vrijeme. Uz to, tužiteljica se upozorava da je Zakon o lokalnoj i područnoj samoupravi, na čije se nepoštovanje također žalila, *lex specialis* u odnosu prema ZP.

Nadalje, na navod tužiteljice kojim se žalila na to u NN da nije naznačen rok u kojem će kandidati biti obaviješteni o rezultatima natječaja, ni odredbe koje su u čl. 5. ZID Zakona propisane kao obvezne odgovara se da time nisu povrijeđena prava tužiteljice, niti je to razlog za poništenje osporenih rješenja.

Nisu osnovani ni navodi tužiteljice u kojima se žali na tešku povredu čl. 20. Zakona: da postupak prethodne provjere znanja nije provodilo Povjerenstvo za provedbu natječaja. Tužiteljica se žalila i na uputu o pravnom lijeku u kojoj nije bio dobro naznačen rok u kojem se žalba podnosi, međutim Sud navodi čl. 111/1. ZUP-a.

Natječaj je pravilno i zakonito proveden, a rješenje o prijmu u službu na neodređeno vrijeme od 17. studenoga 2011. doneseno je u skladu sa Zakonom. Tužbeni zahtjev trebalo je odbiti na temelju čl. 57/1. ZUS-a.

Podredno se tužiteljica upozorava i na to da iako je tužbenim zahtjevom između ostalog zatraženo da se i poništi javni natječaj za prijam u službu na neodređeno vrijeme, ovaj Sud nije ovlašten donijeti presudu u kojoj će poništiti javni natječaj.

Presuda od 15. ožujka 2012.

Mateja Crnković*

* Mateja Crnković, asistentica na Katedri za upravno pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (assistant at the Chair of Administrative Law, Faculty of Law, University of Zagreb, e-mail: matejacrnkovic@gmail.com)